

Arrest

**nr. 54 000 van 29 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het op 14 september 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 deed verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 24 augustus 2010. Verzoeker heeft geen ononderbroken verblijf aangetoond in ons land en hij heeft geen bewijs van verwantschap voorgelegd met zogenaamde andere gezinsleden die in België zouden verblijven. Hij gaf ook geen

onderbouwing aan zijn vraag om geregulariseerd te worden op basis van een humanitaire situatie. Tot slot werden zijn integratieinspanningen niet weerhouden om reden dat zij niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009.

1.3. De beslissing van 24 augustus 2010 Dit is de thans bestreden beslissing. De beslissing werd betekend op 14 september 2010, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde Instructie, te blijven toepassen. Betrokkene wenst beroep te doen op criterium 2.80 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij legt een arbeidscontract voor en beweert tenminste sedert 31.03.2007 ononderbroken in België te verblijven. Echter, het paspoort van betrokkene met nummer 3371895 is geldig van 03.02.2009 tot 02.02.2016 en bevat op pagina 14 een vertrekstempel afgegeven te Caïro die logischerwijs dateert van na 03.02.2009. Betrokkene heeft dus geen ononderbroken verblijf gehad en ken zich dus ook niet dienstig beroepen op dit criterium. Betrokkene wenst beroep te doen op criterium 2.3 voor familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van gezins1lereniging vallen. Betrokkene toont echter niet aan dat er familieleden van hem in België verblijven gezien hij geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt. Om dezelfde reden ken betrokkene geen beroep doen op art. 8EVRM. Hij toont namelijk niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM. Tenslotte wenst betrokkene beroep te doen op het criterium prangende humanitaire situatie, maar hij verzuimt om aan te geven wat die prangende humanitaire situatie dan wel moge zijn. Het feit dat betrokkene in België verblijft. Nederlands wenst te leren, werkbereid is en zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden al een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de Instructies dd. 19.07.2009. “

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art 7, al 1,1v van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook een schending van de zorgvuldigheidplicht.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de zorgvuldigheidplicht Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De motivering van de bestreden beslissing is onjuist. Om te beginnen stelt tegenpartij dat verzoeker niet sinds tenminste 31 maart 2007 op ononderbroken wijze in België verblijft. Zij leidt dit af uit het feit dat het paspoort van verzoeker geldig is van 3 februari 2009 tot 2 februari 2016 en er een vertrekstempel is aangebracht op pagina 14 van dit paspoort die volgens tegenpartij moet dateren van na de verlenging van het paspoort. Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij niet zelf naar Cairo gegaan is voor de verlenging van zijn paspoort. Hij heeft hiertoe volmacht gegeven aan zijn moeder, zij heeft zijn paspoort verlengd. Verzoeker heeft, sinds zijn aankomst in 2006, nooit meer het Belgisch grondgebied verlaten. Tegenpartij slaagt er niet in te bewijzen dat de vertrekstempel aangebracht op pagina 14 van het paspoort werkelijk dateert van na de verlenging van het paspoort. Vervolgens stelt tegenpartij dat, wat punt 2.3 van de instructies betreft, verzoeker niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven aangezien hij geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt en gewone sociale relaties niet*

vallen onder artikel 8 E.V.R.M. Verzoeker heeft duidelijk aangehaald in zijn verzoek tot verblijfsmachtiging dat hij een gezin vormt met zijn oom met wie hij samenwoont sinds 2006 en die verzoeker onder zijn hoede neemt. Er zijn verschillende stukken in het regularisatiedossier aanwezig die bewijzen dat verzoeker een gezin vormt met zijn oom. Zo werd een verklaring van verzoekers oom voorgelegd met een kopie van zijn Belgische identiteitskaart, er werd een huurovereenkomst voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn oom, er werd een arbeidsovereenkomst voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker aan de slag kan in het restaurant van zijn oom en tenslotte zijn er talrijke verklaringen van vrienden- en kennissen die bevestigen dat verzoeker bij zijn oom in België verblijft. Niet alleen is de motivering van de bestreden beslissing onjuist en dus niet afdoende, blijkbaar werd het dossier van verzoeker niet zorgvuldig onderzocht door tegenpartij alvorens een beslissing te nemen, verschillende documenten aanwezig in het dossier van verzoeker werden immers genegeerd. Dit vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Middel tot Schorsing: De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen. Verzoeker zal gescheiden worden van zijn oom met wie hij sinds jaren een gezin vormt. Het terugsturen van verzoeker vormt dan ook een inbreuk op artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft zicht op werk en heeft zijn leven in België uitgebouwd. Het terugsturen van verzoeker naar Cairo zal zijn toekomst in België te niet doen”.

2.3. Verzoeker stelt samenvattend dat “hij niet zelf naar Caïro is geweest voor de verlenging van zijn paspoort, hij heeft hiervoor volmacht gegeven aan zijn moeder. Verzoeker zou sinds zijn komst naar België in 2006 nooit het grondgebied verlaten hebben. Verzoeker meent een gezin te vormen met zijn oom met wie hij samenwoont sinds 2006. Hij verwijst naar een verklaring van de oom, een huurovereenkomst, een arbeidsovereenkomst en verklaringen van vrienden en kennissen om zijn verwantschap met zijn oom te bewijzen. De beslissing is onzorgvuldig voorbereid”.

2.4. De thans bestreden beslissing is deze van 24 augustus 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en waarmee verzoeker een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Uit controle van zijn paspoort blijkt dat het paspoort van verzoeker geldig is van 3 februari 2009 tot 2 februari 2016. Het paspoort bevat een vertrekstempel, afgeleverd te Caïro. Het is logisch dat deze stempel gezet werd nadat het paspoort werd afgeleverd, en meer bepaald na het geldig worden van het paspoort. Dit bewijst dat verzoeker inderdaad het land heeft verlaten na 2 februari 2009, en dus niet sinds 31 maart 2007 onafgebroken in België verblijft, zoals hij zelf beweert. Verzoeker zegt dat zijn moeder van hem volmacht kreeg om zijn paspoort te verlengen, maar van deze bewering ligt zelfs geen begin van bewijs voor. Verzoeker onderbouwt deze stelling dus niet met feiten en bewijzen. De afreis van de moeder zou bovendien moeten dateren van voor de (nieuwe) geldigheidsduur van het huidige paspoort van verzoeker en verklaart niet de afreisstempel in zijn paspoort. De zogenaamde volmacht aan zijn moeder, voor zover al bewezen en geloofwaardig, vormt geen sluitend bewijs van de bewering dat hij sinds 31 maart 2007 onafgebroken in het land aanwezig is en het land sindsdien niet heeft verlaten.

2.5. De bewijslast ligt evenwel ontegensprekelijk bij verzoeker en het aan hem is om met de nodige bewijzen en stavingstukken te komen om zijn beweringen te onderbouwen. De huurovereenkomst, het arbeidscontract, de verklaringen van de oom en vrienden en kennissen zijn inderdaad geen bewijzen van verwantschap met gezinsleden die in België wonen. Het is niet voldoende dat verzoeker aantoonde dat hij bij zijn oom woont en er kan gaan werken. Hij moet op officiële wijze zijn verwantschap bewijzen. Zulks is niet tijdig door verzoeker gebeurd, alleszins niet in de periode voorafgaand aan de beslissing. De voorgelegde documenten zijn daartoe niet dienstig.

2.6. Het bestuur heeft bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met alle elementen, documenten en feiten die ten tijde van de beslissing voorhanden waren. Verzoeker maakt niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. “De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen” (R.v.St., nr. 107.624 van 11 juni 2002). Het bestuur beschikte over voldoende elementen om op correcte en wettige wijze de bestreden beslissing te kunnen nemen. “Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.St. 154.954 van 14 februari 2006). Verzoeker slaagt er niet aan te tonen dat de feiten uit het administratief dossier, waarop de bestreden beslissing correct is gebaseerd, niet zouden stroken met de feiten en gegevens die ter kennis van het bestuur voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Aan het bestuur kan immers uiteraard niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar toen niet ter kennis werden gebracht. De regelmatigheid van

een bestuursbeslissing dient dan ook te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794 van 30 maart 1994, R.A.C.E. 1994). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Verzoeker geeft blijk de motieven van de bestreden beslissing te kennen, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Wannerr uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, wordt aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Wat betreft de ingeroepen schending de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St. nr. 164.298 van 31 oktober 2006; R.v.St. nr. 167.477 van 5 februari 2007). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

2.8. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, geldt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: *“Overwegende dat het bij de beoordeling, van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”* (R.v.St., arrest nr. .139.590 dd. 20 januari 2005;. 16.443 CGV BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 van 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

2.9. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Een schending van de motiveringsplicht ligt niet voor.

2.10. Wanneer verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst, meer bepaald naar Egypte, dan heeft verzoeker ook daadwerkelijk fysisch het Rijk verlaten. De instructies van 19 juli 2009, waar verzoeker zich zelf op wenste te beroepen, hebben het immers letterlijk over een periode van minimum 5 jaar *“ononderbroken”* verblijf, voorafgaand aan zijn aanvraag. Verzoeker toont dit minimum van 5 jaar ononderbroken verblijf echter niet aan.

2.11. Daarnaast wenst verzoeker zich te beroepen op het criterium van de Prangende Humanitaire Situaties (Punt 2 van de instructies van 19 juli 2009), doch legt zelf geen persoonlijke bewijzen voor, die kunnen toelichten waarom hij zich precies in een dergelijke situatie zouden bevinden.

2.12. Verzoeker werpt tenslotte de schending van artikel 8 van het E.V.R.M. op. Verzoeker stelt dienaangaande dat hij *“het grondgebied zal moeten verlaten. Hij zal gescheiden worden van zijn oom met wie hij samenwoont. Dit is een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M.”*

2.13. Artikel 8 van het EVRM luidt vooreerst als volgt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Verzoeker toont niet aan de hand van voldoende precieze en nauwkeurige gegevens aan, dat als gevolg van de bestreden beslissing, hij het slachtoffer is van een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. Verzoeker heeft zijn verwantschap met zijn immers oom nooit bewezen. Artikel 8 EVRM geldt niet voor gewone sociale relaties. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker vormt evenwel geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., *“Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”*, T.V.R. 1994, (3), 12).

2.15. Bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993).

2.16. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, dient er niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDE LANOTTE en Y.HAECK (eds.), *Handboek E.V.R.M. deel 2 Artikelgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Interersentia, 2004, p. 754.). Verzoeker toont deze dergelijke quasi onmogelijkheid geenszins aan met concrete elementen. Temeer nu hij zelf terugreisde naar Egypte. Noch kan artikel 8 E.V.R.M, worden uitgelegd als zou erin hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

2.17. De in casu bestreden beslissing heeft eventueel enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, er is dan ook geen sprake is van een schending van het artikel van het 8 EVRM.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC